

I E L T E A T R E

LA LABORIOSA TASCA DE L'ESCRUTINI

Va començar dilluns a les 4 de la tarda i va acabar-se a les 10,30 de la nit. Va ésser un treball intensiu i nerviós que fou necessari trencar amb un lunch que serví la casa Riera. La redacció era plena de gent. No volem consignar noms: consti només que hi havia per l'empresa de l'Espanyol els senyors Joaquim Palahí i F. Virgili, per la de Novetats el senyor Evarist Pallac, i per la de Romea el senyor Alvar Llausí. Hi havia

deu, deu, deu... De tant en tant, però, segons frase no recordem de qui, queia alguna *Llàgrima*. L'escrutini dels quatre paquets de Romea donava un resultat molt diferent: les 21 obres que havien entrat en el concurs sortien totes i el llapis dels interventors havia de fer ràpides excursions damunt el paper. En arribar als paquets de Novetats, tot era sentir 16, 16, 16, 16, un mar de *Llàgrimes*, tantes que en certs moments

L'escrutini a la nostra Redacció

també el senyor Carles Capdevila, director de *La Publicitat*, el senyor Aliberc, redactor en cap de *La Veu de Catalunya*, i representants d'altres diaris, i els senyors Enric Rafel i Isidor Mussoles de l'Associació Obrera del Teatre. Quant a autors, només va venir el senyor Artís, i no hi comptem el senyor Sagarra, que és de la casa.

L'escrutini va ésser lent i feixuc. La comptabilitat era rigorosa i admirable. Ot Hurtado i Màrius Gifreda varen alternar en la tasca de presidir la taula i cantar els vots. El cos d'interventors era nombros i bregat en anteriors combats d'aquesta mena.

Després de comprovar els paquets que fins aleshores havia custodiat don Manuel Ribé, cap de la Guàrdia Urbana, es va procedir a obrir el primer.

Va començar l'escrutini per ordre alfabètic de teatres, o sigui per l'Espanyol. El president llegia el número que en les paperetes portava cada obra. *La florista de la Rambla* tenia el 10, i tot era sentir deu,

semblava que havien de negar la *Florista*. El puntatge de l'últim paquet de Novetats fou molt emocionat. Es feien juguesques. En Sagarra insistia en la seva primitiva opinió que en Roure l'avençaria d'un centenar de vots. Va arribar un moment que el puntatge es feia ja per diferències entre Roure i Sagarra.

Acabat l'escrutini, es signà l'acta que publicarem a primera pàgina. Tot havia anat com una seda.

Seria exagerat creure que En Sagarra va tenir un desgany. Des del primer dia que es va parlar del Premi MIRADOR, va dir que guanyaria Roure. Ho sospitàvem, però calia demostrar-ho. En Roure ha guanyat: Visca en Roure!

Al peu d'aquesta plana el lector trobarà una taula amb l'expressió detallada dels vots obtinguts per les obres i les sessions dels diferents teatres en què aquells foren emesos. Ara, els comentaristes tenen la paraula. El tema és fèrtil.

DESPRÉS DEL "PREMI MIRADOR"

La satisfacció d'En Roure, la satisfacció d'En Santpere i algunes altres coses més o menys interessants

A les onze sortíem de la redacció de MIRADOR, on s'acabava de verificar l'escrutini que donava el Premi a *La Florista de la Rambla*, d'Alfons Roure. Un sopar rapidísim, un taxi, i tras, tras, tras, cap a l'escenari del Teatre Espanyol. A la casa regna una gran alegria. Hom es dona copets a l'esquena i totes les cares tenen aquell aspecte satisfet que en diem «cara de Pasquès». El triomf d'En Roure representa una mica el triomf de tots.

Ve un entreacte. En Santpere surt davant la cortina, i diu:

— Respectacle públic: com vostès saben, el setmanari MIRADOR ha organitzat un premi, etc., etc. Doncs bé: aquest premi l'ha guanyat *La Florista de la Rambla*, obra estrenada en aquest teatre. Us demano uns aplaudiments per a En Roure (ovació) i uns aplaudiments per als organitzadors del concurs (una altra ovació).

— Podríem veure En Roure? — preguntem.

— És a dalt. Ara baixa.

Efectivament: baixa. Sempre tan alt, sempre tan cepat, amb aquella estarrufada rissamenta de cabells, l'afortunat autor va repartint encaixades entre la gent de l'escenari i, finalment, es posa a la nostra disposició.

— Per començar, us donem l'enhorabona.

— Moltes gràcies...

— Us ha satisfet molt d'haver guanyat el Premi?

— Naturalment. Em dona una gran alegria.

— De totes maneres, la cosa no us deu haver sobtat gaire...

— Està clar. Si voleu que us sigui franc, us diré que m'ho esperava.

— Per què?

— Perquè, en certa manera, es pot dir que el plebiscit estava fet abans de començar la votació. *La Florista de la Rambla* porta fetes 78 representacions, mentre que de totes les altres obres estrenades aquesta temporada, no n'hi deu haver cap que hagi arribat a les quaranta. Això vol dir que és la que ha anat a veure més gent, i això, al cap i a la fi, és l'únic que compta en coses de teatre...

— Coneixeu el resultat total de l'escrutini?

— Sí.

— Quina impressió n'heu tret?

— M'ha estranyat, sobretot, que En Sagarra hagi tingut tants vots sobre els altres.

Jo em pensava que, si fa no fa, es disputaria el segon lloc amb En Vinyes. Pel que fa als altres autors, la cosa ha anat, pam ençà, pam enllà, tal com jo suposava. El que també m'ha sobtat és que en Folch i Torres hagi tingut tants pocs vots, sobretot tenint en compte la brillant votació que han obtingut *Els tres tambors*, d'En Bonavia.

— I res més?

— Ah, sí; encara una altra cosa: tampoc entenc com En Sagarra ha tingut tants vots en la primera sessió de tarda de Novetats. No sospitava que fos tant preferit per la quitxalla...

En dir això, En Roure somriu. Si fos possible de classificar els somriures — cosa arriscada en matèria d'intervius —, diríem que somriu maliciosament. Endavant.

— Ara, una pregunta d'aquelles que en diem indiscretes. De totes les obres presentades a concurs, exceptuant les vostres, està clar, quina és la que preferiu?

— *Qui no és amb mi...* Sempre he cregut que, entre els autors joves, En Vinyes era el que més prometia. Aquesta ja era la meua opinió quan només coneixia d'ell la *Llegenda de boires*.

— A propòsit de joventut: quants anys teniu vós?

— Quaranta.

— I En Vinyes?

— No ho sé exactament. Però suposo que de quaranta a quaranta cinc.

— Així resulta que encara sou més jove que l'autor jove que promet més...

Somriem una mica. Tant En Roure com jo, ara, sense malícia. Reprenem el diàleg.

— Creieu que pot tenir eficàcia el «Premi MIRADOR»?

— Molta. Sobretot, com a estímul per als autors. Encara que això, potser, pot resultar un mal, perquè, en vistes del Premi, escriuran més de cara al públic.

— Opineu que és un mal escriure de cara al públic?

— Home, un mal, no. Jo crec que s'ha de fer, de totes maneres. El teatre és el teatre i no té res a veure amb la literatura.

— Penseu dedicar-vos sempre al mateix gènere que cultiveu ara? No voleu provar fortuna en altres temptatives?

— De moment, seguiré cultivant aquest gènere. Em convé, ja m'enteneu, em convé fer-me una posició independent. Llavors potser intentaré provatures en altres aspectes més importants, però sempre escrivint de cara al públic. No se'n pot pas prescindir del públic...

— Perfectament. I per acabar...

— Per acabar digueu que estic molt agraït als espectadors que m'han votat i que dono les gràcies a MIRADOR per haver organitzat el Premi.

Uns instants després, aprofitem l'ocasió per parlar amb En Santpere. S'ha acabat l'acte, que, pel que es veu, ha estat molt mogut, i el popularíssim director de l'Espanyol ens ve amb una cara tota historiada; les gotes de suor i el maquillatge han col·laborat eficaçment.

— L'enhorabona, Santpere, per la part que us toca.

— Moltes gràcies.

— Esteu satisfet del resultat del Premi?

— Molt satisfet, naturalment.

— Quina impressió n'heu tret?

— Ja m'ho esperava. El fet que aquí no m'hi hagués una obra d'En Roure, que és el que actualment cultiva amb més traça això del sainet, em feia preveure que seria ell el que guanyaria. Perquè el teatre popular sempre és el que compta amb més admiradors. Si, per exemple, l'Amichatis hagués estrenat aquí, aquesta temporada, la votació s'hauria repartit llavors entre ell i En Roure, com s'ha repartit entre els autors dels altres teatres. En aquest cas, el triomf hauria resultat molt més problemàtic.

— El resultat del Premi deurà motivar unes quantes representacions de més de *La Florista de la Rambla*...

— No gaires, a Barcelona. Té molta més importància en vistes a la «tournée» d'estiu, per Catalunya. Passat Pasqua, però, farem una representació de *La Florista* en homenatge a En Roure.

— Creieu en l'eficàcia del «Premi MIRADOR»?

— Per a nosaltres n'ha tingut força. En certa manera, hom exclouia l'Espanyol del teatre català. Aquí ja fa deu anys que no en fem d'altra mena, i el resultat d'aquesta votació vindrà a representar, com si diguéssim, una mena d'avís a la gent...

Sortim al carrer. Plou una mica. A la porta del teatre, dos espectadors rerassagats parlen del «Premi MIRADOR».

— Dicen que lo ha ganado Roure, informa l'un.

— Se lo merece. Es un gran literato. Yo lei en «El Diluvio» unos artículos sobre historia, que eran colosales...

J. M. P.

DETALL DELS RESULTATS DE L'ESCRUTINI DEL "PREMI MIRADOR"

Sessions en les quals ha tingut lloc la votació		LLISTA D'OBRES EN CONCURS																				Vots nuls	Nombre de votants en cada sessió	Nombre de votants en cada teatre	
		La Florista de la Rambla, Roure.	Les llàgrimes d'Angelina, J. M. ^a de Sagarra.	Qui no és amb mi..., R. Vinyes.	Els fills, Millàs Raurell.	Quan el cor parla, Bernat i Duran.	La Glòria, Mn. R. Garriga.	Els tres tambors, S. Bonavia.	La bruixa blava, J. Vallmitjana.	La perla de la Virreina, Roure.	Mamà política, P. Crehuet.	En Pere sense por, J. M. Folch i Torres.	La tia d'Amèrica, C. Soldevila.	Pirateries, A. Carrión.	La Mary Pickford del carrer de l'Hospital, G. A. Mántua.	El testament de l'Abadal, A. Ar- tís i R. Llates.	L'ajudant del marit, J. Vallescà.	Dones, dones, J. Montero.	Carlets, home de molts oficis, P. Crehuet.	La Caputxeta vermella, Bonavia.	Paies i calés, N. Oliva.				Daniel o l'optimisme, A. Artís.
Espanyol	23, al vespre	216	18	15	6	10	1	3	5	2	2	3	4	2	2	13	2	0	0	3	1	2	314 262 516	1092	
	24, a la tarda	179	15	16	9	5	3	1	1	3	1	1	5	3	1	3	2	0	0	2	0	5			
	24, al vespre	371	29	25	20	5	7	4	3	5	3	4	0	1	3	3	14	4	1	1	3	1			9
	Romea	23, al vespre	26	22	19	52	30	2	12	12	7	0	1	2	10	12	2	1	3	1	6	0	2	222 167 205	847
24, a la tarda (1 ^a)		6	21	8	33	12	7	44	7	5	1	12	1	1	3	2	0	0	0	4	0	0			
24, a la tarda (2 ^a)		14	39	16	32	22	2	7	21	25	5	4	2	3	6	1	0	2	0	3	0	1	253		
24, al vespre		7	58	7	32	31	7	26	26	19	1	10	1	7	4	0	0	3	0	4	1	1	8		
Nordals	23, al vespre	7	36	34	12	2	16	1	3	2	14	1	13	1	0	1	0	1	5	0	0	1	150 272 633	1333	
	24, a la tarda (1 ^a)	9	151	5	4	9	17	14	3	0	10	22	6	5	2	6	0	2	1	3	0	2			
	24, a la tarda (2 ^a)	12	260	100	26	15	50	7	17	11	34	13	17	19	5	19	0	4	13	0	0	10			278
	24, al vespre	2	132	76	7	6	9	0	7	2	4	3	17	3	2	3	1	0	2	0	0	0	2		
TOTALS		849	781	321	233	147	121	119	105	81	75	74	64	59	42	40	32	29	23	21	9	6	41	3272	3272

TEATRE BARCELONA

Extraordinari concert pels dos eminents i discutits pianistes, virtuoses del jazz

WIENER I DOUCET

Diumenge de Pasqua, 31, a les onze del matí

PROGRAMA COMPOST EXCLUSIVAMENT D'AIRES NORD-AMERICANS, DES DE 1911 FINS AVUI

La puntualitat i la poesia

Els poetes tenen fama d'arribar sempre tard. El diumenge al vespre vàrem trobar al Novetats un grupet en el qual Felip Graugés i Tomàs Roig i Llop es planyien que havien arribat cinc minuts tard i els porters s'havien negat a donar-los el butlletí corresponent.

De totes maneres, els dos joves poetes no es varen pas quedar sense fer ús de l'enyorat privilegi del vot. Al cap de poca estona, En Graugés havia trobat un butlletí tot arrugat, sota d'una butaca i el planxava curosament, per a utilitzar-lo, al mateix temps que en Roig convenia a un acomodador que anés a demanar els butlletins d'un parell de nuvis de fóra que no tenien ganes de fer-los servir.

El que no sabem és a qui varen beneficiar amb el seu sufragi!

El Procés de Mary Dugan

Estrena al ROMEA el dissabte de Glòria

CINEMA I DISCOS

ELS FILMS DE LA SETMANA

Seria curiós d'esbrinar si el film «Vertigen», de les seleccions «Julio César», hauria estat seleccionat efectivament per Juli Cèsar, si aquest bon general, escriptor remarcable i dictador conscient hagués estat encarregat de confeccionar un programa cine-

JORDI SEROFF, el fals boiord de «Volga, Volga»

matogràfic per a l'entreteniment de les seves legions. I seria ben assenyat de deixar que els nostres humanistes resolguessin tots aquests problemes tan terriblement importants. Tanmateix, em serà permès d'expressar humilment la meua pobra opinió? Per a mi i que consti que en dir-ho expresso exclusivament un parer personal, Juli Cèsar, encarregat per les seves legions de confeccionar per a llur entreteniment un programa cinematogràfic, no hauria pas seleccionat el film «Vertigen», de les seleccions «Julio César».

Però si un dels legionaris hagués dit a l'adversari de Pompeu: «Juli, amic meu, ¿on podria trobar una noia que em fes perdre de vista el món i les seves cabòries?», Juli Cèsar hauria contestat de seguida: «Mira, Pomponi; Sue Carol és el que et convé. D'ençà que la vaig veure al film «Vertigen», mentre us triava el programa que us ha agradat tant, Octàvia em fa angúnia, no puc suportar Tita Flacca, i fins trobo massa llarg el nas de Cleopatra». Així hauria parlat Juli Cèsar, home de gust i d'empenta, i les seves paraules m'estalvien de fer pel meu compte l'elogi de la graciosa bellesa de Sue Carol, a cada punt confirmada pel fet d'ésser aquesta noia més agradable com menys vestit porta.

Si Esther Ralston no és tan graciosa corporalment com la tendra Sue Carol, ho és ben bé prou perquè ens agradi de veure-la, i la seva experiència d'actriu és més intensa i més vasta. Esther és el pinyol — no pas meravellos, però dolç — que aguantava l'estructura del film Paramount presentat rera el títol espanyol de «La comedia de los celos». És una comèdia acceptable, sense un excés d'absurditats — hom ja sol esperar un parell de situacions absurdes i de veure com, al desenllaç, es conformen fàcilment

els personatges que durant el film han estat més inconformistes. Dick Arlen i Fred Sterling saben acompanyar Esther Ralston, i tots plegats distreuen amablement l'espectador heroicament cansat dels pares i les mares de família.

La tercera actriu — Lillian Hall Davis — que ha reclamat amb insistència la meua atenció aquesta setmana, no l'hauria retinduda amb facilitat si la seva imatge no hagués estat inseparablement enllaçada amb les altres imatges que componen un dels millors films que he vist aquesta temporada. Fa quinze dies Humbert Martí en parlava a MIRADOR amb la precisió i el seny que li són naturals. Quant al film «Volga, Volga» (seleccions «Julio César») em limitaré, doncs, a quatre consideracions variades que no em puc estar de fer a despit de la meua natural repugnància envers tot treball estalviat.

Aquest film russo-alemany m'ha deixat molts de records agradables: hi ha les barbes, que semblen de seda, dels boiords; hi ha l'aigua del Volga (que, de fet, era l'Elba) sota la llum del sol (que potser era un reflector); hi ha Filka, el criat, i Kolka, el nen, bellament interpretats per George Seroff i G. Stark... Però també hi ha l'adaptació musical del mestre Blai Net, i això no és pas un bon record. La música que acompanya els films al Coliseum no sol deixar un bon record, i això és independent de la bona o mala qualitat de la música.

No cal ésser excessivament exèrctic per a comprendre que, al cinema, la música s'ha de limitar a reforçar a través de l'orella les impressions visuals que rep l'espectador. Cal que faci sempre el soroll necessari perquè l'orella no pugui adonar-se de l'absència dels sons que acompanyarien naturalment les imatges que surten al llenç, i que mai no

SUE CAROL

desyí l'atenció de l'espectador vers l'orella. Tota filigrana d'expressió musical, que no sigui simplement acompanyadora, és malversada al cinema; i si la refinada composició té encara el defecte de no proporcionar el volum de so necessari, podem dir amb la consciència tranquil·la que no compleix la seva missió, encara que sigui dirigida per un músic tan acreditat com el mestre Blai Net.

C. A. JORDANA

Raquel Torres DISCOS

Es curiós. Raquel Torres — ara estel que s'eleva vers el zenit — no fa pas gaire que es trobava perduda entre la multitud de simples mortals que s'embadaleixen mirant el cel cinematogràfic.

Afaherada pel cinema, Raquel escrivia

Això, per a Raquel, ja era alguna cosa. Però l'endemà ho feia amb un John Gilbert veritable, i amb una Clara Bow, i amb una Lillian Gish; amb tota la humilitat i tot el plaer d'una admiradora apassionada. Ara podem dir que tot això és ben cu-

RAQUEL TORRES, a «Ombres blanques»

sovint tartes com aquesta: «Benvolguda Miss... Vaig a veure tots els films on sortiu i el vostre treball m'entusiasma. No em farieu el favor d'enviar-me una fotografia vostra?» Carta típica d'una afaherada, que suscitava la resposta típica: un retrat de l'estel, de cine per set.

Raquel tenia tota una calaixera plena de fotografies d'aquestes, i als vespres la seva atenció es dividia entre la contemplació d'estels somrients i la cura que li calia tenir del seu pare baldat — la devoció i l'obligació que guiaven els seus passos pel món i la dugueren pels carrers de Los Angeles a la porta del Grauman's Chinese Theatre.

Al Teatre Xinès de Grauman, si Raquel no hi tenia una situació gaire brillant, la hi tenia almenys ben llampant. La seva tasca consistia a portar elegantment un vestit de xineseta i a acomodar els espectadors que arribaven. «Per aquí, si us plau. Esteu bé? Teniu un programa?» Sempre la mateixa cançó, amb un somriure d'amabilitat forçada que calia fer ben natural — tot plegat, gairebé sempre, d'allò més ensopeit. Però no sempre! Perquè hi havia les nits de gran estrena, en què el teatre s'omplia d'estels, i aleshores, si l'acomodadora collia un excés de feina, l'enderriada dels films esplaia la seva admiració.

El dia abans, Sid Grauman reunia les seves acomodadores per tal de fer un assaig de bon acomodatament. La vigília de l'estrena d'«El rei de reis», Sid va fixar-se en Raquel Torres (que aleshores era solament Marie Ostermann). «Vejam, aquella mexicana rinxolada, vejam com ho fa! Marie, acompanyeu-me Mr. John Gilbert al seu lloc.» «Per aquí, Mr. Gilbert — digué Raquel a l'atmosfera —. Esteu bé? Teniu un programa.»

riós; però no ho hauria estat gens si no s'hagués esdevingut el gran capgriament. Gairebé podríem dir-ne un miracle; perquè hi havia proves de centenars de noies per al primer paper d'«Ombres blanques» als mars del sud, i totes eren vives, petites i brunes; i d'entre totes, la viva, bruna i menuda Raquel fou escollida.

S'havia llogat d'acomodadora per dues raons — veure els estels i mantenir el seu pare. El dia mateix que va signar el contracte amb què començava la seva vida d'actriu, va morir-se el seu pare. Raquel va embarcar vers els mars del sud sentint-se tota separada del món.

La tasca de fer sorgir aquelles «Ombres blanques» es feia llarga i pesada en l'illa xafogosa perduda en mig del Pacífic. La calor feia suspendre el treball. La humitat malmeta un quilòmetre de film. Els directors, enervats, es barallaren. Monte Blue sofrí una insolació. Però el film va sorgir, malgrat i tot i Raquel hi feia ben bé el seu paper.

Feia un any just de l'estrena de «El rei de reis». Un altre vespre d'estrena; una mexicana de cabells rinxolats davall d'un auto lluent que s'havia parat davant l'entrada del Teatre Xinès de Grauman. Llums de magnesi. Clic-clics d'aparells fotogràfics. Estiraments de coll dels badocs que exclamaven (tot mirant-se una noia en un vestit de setí negre, amb una enorme faldilla de tul vorejada de plata):

— Mireu, mireu! Raquel Torres!

Una noia vestida de xineseta rebia el nou estel a la porta.

— Per aquí, Miss Torres, si us plau. Esteu bé? Teniu un programa.

CATERINA ALBERT

FILMS ORIENTALS

En una sala especialitzada de París han passat fa poc un film japonès: «Jujiro: Les rutes en creu». Ja l'any passat en el cine d'avanguardia, Studio 28, van donar a conèixer dos films xinesos. Experiències curioses i dignes d'elogi. El cinema, com el gramòfon, és un excel·lent mitjà d'expansió universal. Conèixer els costums dels països més llunyans interessa a tothom. Literatura i teatre són de difícil universalització. Però quin gran valor representa el cinema en aquest sentit!

L'any passat vàrem tenir ocasió de veure els dos films xinesos al Studio 28. Res de particular quant a la *mise en scène*. Però en canvi l'acció que es desenrotllava i tot el paisatge que ens oferien les vistes a ple aire tenien un interès extraordinari.

Un film americà o europeu sobre un assumpte oriental, sempre serà fet amb vistes al públic occidental. Malgrat una rica presentació, sempre notarem els trucatges de l'escena i que els personatges són els orientals que ens ha donat a conèixer la literatura d'aquí. Orientals vistos a través d'una mentalitat occidental.

En canvi, en aquests films el caràcter xinès conserva tota la seva puresa. Per això no agraden tant com els altres al gran públic. Però, precisament per això, tenen un valor cent vegades superior. Veieu que els intèrprets no fan cap esforç per violentar el desenrotllament de l'acció. Obren simplement com a orientals que són. I les reaccions davant de cada situació i la manera de mostrar els sentiments són tan inespèrats, que sense voler us prenen tota l'atenció.

Recordo la mala impressió que causaven al públic intel·ligent els primers films americans. Ara ja no ens xoca res en ells. No arribem a comprendre ben bé el sentiment que els anima, però els acceptem. De totes maneres, no falta qui, jutjant exclusivament des del punt de vista en què el col·loca la seva cultura i el medi ambient que el rodeja, encara no veuria en un film americà de cowboys de la primera època, sinó que

és francament estúpid. I potser té raó. Però mirats així, encara més poca-soltes trobaria els films orientals. Per això hem dit que no són films per al gran públic.

Per seguir tots els detalls d'aquests films — diu una novel·lista japonesa — cal estar iniciat en la literatura de les geishes. Tots els detalls són tan reals, afegix, que retrobar-los és un gran plaer d'art.

En aquest film que fa poc han passat a París, «Jujiro: Les rutes en creu», aquestes són les rutes del bé i del mal. Dos germans en són els protagonistes. La noia cuida amorosament el seu germà, però aquest l'abandona per córrer al costat de la seva amant. O'Usué, un rival seu, el fa cec i la germana el recull de nou, per cuidar-lo més amorosament que abans. Per fi, ell recobra la vista en el moment en què la seva germana dona mort a un vell propietari que vol sotraure-la del costat del seu germà. Tots dos fugen. Però ell abandona de nou a la seva germana i es suïcida a la fi davant la casa de la insensible O'Usué.

Tot en aquest film és d'ambient japonès. En el més petit moviment, en el més agut detall de la *mise en scène* veieu el Japó popular desconegut per nosaltres. I té encara l'avantatge que ha sabut aprofitar de tots els avenços de la tècnica cinematogràfica moderna.

A punt MIRADOR d'organitzar unes sessions especials de cinema, no volem preguntar per què aquests films no es projecten a Barcelona. Però creiem que s'ha de remarcar l'interès que tindria per al públic que aquests films es donessin a conèixer en sessions especials de cinema. — H. M.

Un cas de generositat cinematogràfica

Per a aquelles persones mal informades que es pensen que Hollywood és el centre i l'esca de tot pecat i de cap virtut, escrivim aquestes ratlles registradores d'un cas de generositat remarcable. Dies enrera, Lupe Vélez es passà la jornada dins un vestit de glassa transparent, treballant per al seu proper film «Cançó d'amor». Una munió d'electricistes i tota mena d'ajudants treballaven al mateix temps entorn de Lupe. I, creureu que no van voler cobrar els diners que s'havien guanyat amb la suor de llur front? En acabar-se la feina, es reuniren i acordaren de demanar a l'encarregat superior de l'estudio que els descompressin del sou de la setmana la part corresponent a aquell dia, perquè trobaven que seria un abus d'acceptar diners per aquella vegada.

Fatty es refà

Quan fa quatre mesos va tornar d'Europa a Amèrica, Fatty no estava pas molt content dels seus assaigs en el music-hall.

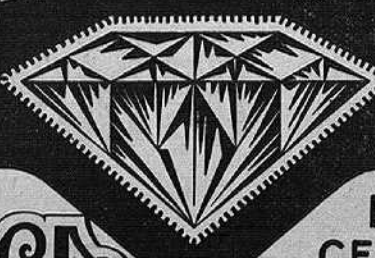
Fatty devia encara vint mil dòllars a Joe Schenk, del temps de les vaques magres.

Tot de cop, en mig del seu deshonori li varen oferir ocupar-se del «Plantation». Li mancaven per això tres mil dòllars. Ell en tenia mil i un automòbil, que, naturalment, es va vendre de seguida. Ajudat per la corporació, es va llençar. I la inauguració del «Plantation» va tenir un èxit extraordinari. Al Jolson va cantar sense cobrar i James Cruse, per primera vegada des de 1925, es va posar un smoking.

I ara Fatty guanya tant o més que quan feia d'actor de cinema. Diuen que ja ha tornat vuit mil dòllars a Joe Schenk...

BRILLANTS

TOTS TAMANYS I QUALITATS

J. ROCA

RAMBLA DEL CENTRE, 33.

Passatge Bacardi, 2.

ELS POLVOS ESTOMACALS DEL JESUITA

Patiu de l'estómac?
Heu d'estar subjecte al rigorós règim que aquestes malalties reporten?
No us desanimem... Igual que vós (o pitjor) patien moltíssimes persones abans de conèixer aquest preparat que està cridat a ésser l'únic eficaç pels seus positius resultats, per a curar les malalties de l'estómac i budells.

Mai perjudica els Polvos Estomacals del JESUITA

li tornaran la tranquil·litat, per quan li curaran la dolència, deixant-li l'estómac net i fort per digerir perfectament, sense causar-li la més petita molèstia.

De venda en Farmàcies i Centres d'Espeífics

Feu fer els vostres gravats en la UNIO DE FOTOGRAVADORS

CORTS, 481 : Telèfon 33421

DE LES ARTS

EXPOSICIÓ DEL GRAVAT TXEC A MADRID

Ha estat — fins per als que se les donen d'informats — una revelació.

S. E. Vlastimil Kybal, ministre de Txecoslovàquia a Madrid, és l'únic que veritablement esperava l'èxit assolit. Potser aquesta fe explica l'activitat tan assenyada i intel·ligent que ha sabut esmerçar-hi. El seu rostre triangular, animat amb la vivor d'uns

(Alex, Bilek, Kobliha, Konupek, Svabinsky, etc.) i en la qual una mena de simbolisme poètic, i a voltes filosòfic o religiós, s'ha emprat dels mitjans estètics, i una altra en la qual l'impressionisme, de bracet amb un sentit realista ple de revelacions, dona una modernitat saborosa (Bonda, Dillinger, Jaronek, Majer, Rambousek, Silov-

presenciat i aplaudit pel poble, declara temeràriament que el poble txec és un poble heroic. Grau, com Francès i Doménech (membres, aquests dos, del Patronat d'Honor de l'Exposició), se sentia gairebé a casa seva i allargava la mà als visitants amb l'aire resignat i modest de l'home que rep felicitacions.

Dos dies després — i juntant el pretext d'aquesta Exposició al de l'arribada dels delegats de Praga al Congrés de Ciutats, l'ambaixador M. Kybal donà una recepció a l'Ambaixada. Feren els honors l'Ambaixadora, gran dama, plena de distinció i de molt elegant galania, i el senyor Ambaixador, ajudats per Grau. Hi assistí molt lluita concurrència. Fou molt remarcada la presència de Lluís de Zulueta, que, per tal no cridar massa l'atenció, s'havia vestit un jaqué llarg, llarg, que es veia de mitja hora lluny. Tot seguit, per afinitat, cercà aquest abillament una companyia que l'alliberés de tot enconyiment, i la trobà. Doménech i Rogerio Sánchez duïen també el jaqué professoral. Grau se sentia superior. Vestia senzillament americana de dramaturg.

L'Exposició dels txecs — potser un xic augmentada, encara que ja és, per la quantitat i la qualitat, la més important que s'ha fet al món — figurarà a l'Exposició de Barcelona, en la secció d'art internacional que ara s'està organitzant.

S'ha comentat molt que no hagi fet cap acte, amb motiu d'aquesta Exposició, Giménez Caballero, que tenia acaparat aquest ram internacional. Es diu si, per aquest motiu, té presentada una reclamació a Praga. Però allí, després de conèixer tant teatre exòtic, diu que ja no estan per actes.

(A darrera hora, podem afegir que no és exacte que alguns intel·lectuals madrilenys

K. TONDL. — A la font

ulls de color fred i d'inquietud desvetllada (no sé si per l'anacronisme d'una barbeta rossa, massa diplomàtica), està aquests dies radiant.

Realment, l'Exposició del gravat i de les arts del llibre txecs que els «Amigos del Arte» han estat en els seus salons és una bella exposició, ferma i exquisida, delicada i elegant en la seva vigoria.

Sobretot i d'un punt de vista ètnic i racial, palesa una tradició i una ànima. D'ençà que Hollar, en la inquietud deambulatoria i rodaron del seu desterrament, fità les orientacions cardinals, que després havia d'enlairar a culminació evident En Max Svabinsky; d'ençà dels primers gravats en fusta (segle xv) influïts de l'escola de Nuremberg, fins avui en que els artistes han sabut infondre un caràcter modern a l'art centenari, pot dir-se que el gravat txec, nascut a Bohèmia, presenta, dintre les seves infinites varietats, una ferma unitat espiritual.

Aquesta és, adhuc estèticament, la més alta, la primària i més excel·lent virtut que cal remarcar. Potser l'emoció que se'n desvetlla és la que ha colpit amb més evidència i de vell antuvi l'expectació — municipal i espessa — dels visitants.

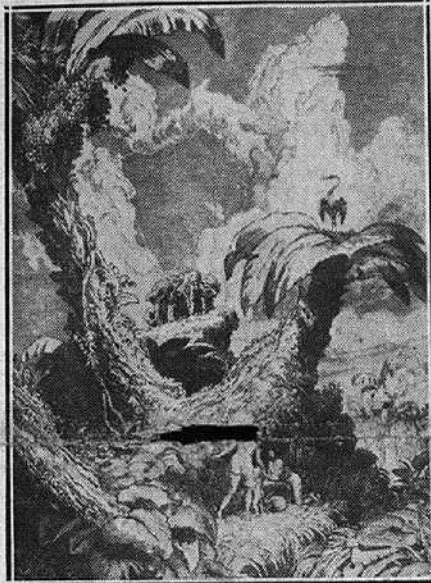
Ultra aquesta íntima fortitud transparentada, són abundants en les obres exposades les bones qualitats artístiques.

Vint-i-dos artistes, amb més de tres centes trenta obres, presenten un conjunt escacient i notabilíssim. Dues tendències — sovint palesades per un mateix artista en les seves obres — semblen dibuixar-se: una que podríem anomenar mística i llegendària

ky-Stretti-Zamponi, Stretti, Simon, Tondl, Vik, Vondrous i Svabinsky, entre altres).

Aquestes dues grans vies principals semblen ésser les de més circulació en el perímetre del gravat txec. És difícil, però, classificar massa categòricament — i judicant per llurs obres — aquests artistes. El cas de Svabinsky com a exemple, tingut avui dia com a patriarca i mestre màxim (nascut a Moràvia el 1873 i avui professor a l'Acadèmia de Belles Arts de Praga, gran pintor, com el mateix Simon, i universalment conegut), és ben expressiu en aquest sentit. El seu mestratge s'aplica amb inquietud — ensems neguitosament i serena — a totes les suggestions temptadores. L'escola que ell ha creat sent els mateixos neguits. Tal volta aquesta diversitat ha enrobustit una tècnica que, essent tradicional, ha aconseguit d'ésser gairebé perfecta.

La inauguració d'aquest conjunt artístic, a la qual es donaren certs aires de solemnitat, fou, per dir-ho de la manera més nova possible, un esdeveniment. La barbeta rossa i anacrònica de S. E. Vlastimil Kybal tremolà sota unes ulleres que entelaven la claretat dels ulls mentre S. E. llegí un saborós discurs ple de finors llisques (que *relliscaren*, vull dir, damunt una concurrència atapeïda i freda). També hi havia el senyor Callejo, tan lluny de les grans vies nominativament... i de tota altra manera; el seyor director general de Belles Arts i, naturalment, Doménech, Francès, el Comte de Casal, etc. Ah! i en Grau Delgado, dramaturg honorari de Praga i que per tal de subratllar que en aquella llunyana capital el seu drama *El señor de Pigmalión* ha estat

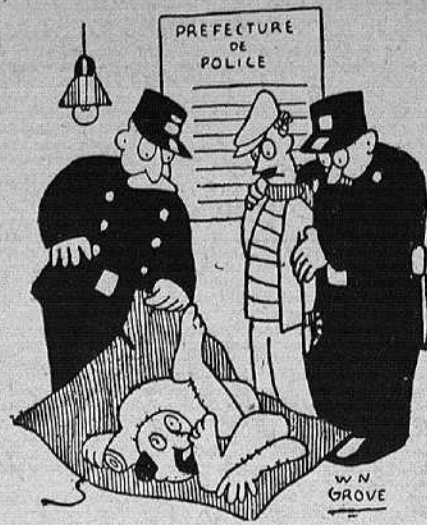

M. SVABINSKY. — Tarda daurada

estiguin aprenent el txec per anar a donar conferències a Praga. Sense riscar la certitud, podem avançar que la tal nova ha estat escampada intencionadament per Eugenio d'Ors i per Grau, tirant l'aigua cap al seu molí, donada la superioritat que representa per a ells la facilitat de pronunciació.)

R. M.

Madrid, març.

— L'heu trinxat així per robar-li una miserable pesseta?
— I sort n'ha tingut. Un cirurgià li n'hauria demanat cinc mil per fer-li aquesta feina.
(Le Rire.)

— Quina edat teniu?
— Setze anys...
— No pot pas ser.
— Oh, sí! Favor que vostè em fa...
(Humoristicke Listy, Praga.)

— Cinc minuts, només. Espera't que s'assequin i baixo de seguida.

(Gringoire.)

— No me n'havia adonat que vostè travesava.
— Portant la meua condecoració com porto, ja em podríeu haver vist.

(Le Rire.)

— Sóc un home de la mena del president Hoover. M'he fet tot sol.
— No voldria que t'ho prenguessis malament, però ja es veu que és treball d'aficionat.

(Le Canard enchaîné.)

VIATGES MARSANS, S. A.

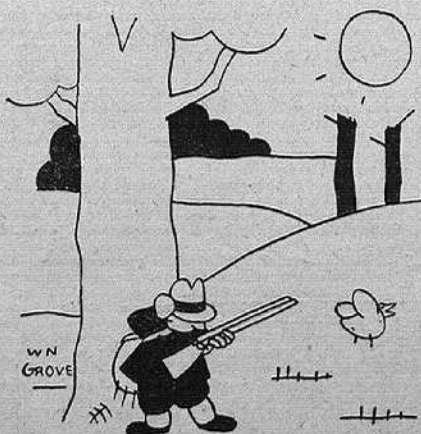
Rambla Canaletes, 2 i 4 - BARCELONA

Bitllets de Ferrocarrils Nacionals i Estrangers
Passatges marítims i aèris - Viatges a "Forfait"
Excursions acompanyades - Peregrinacions, etc.

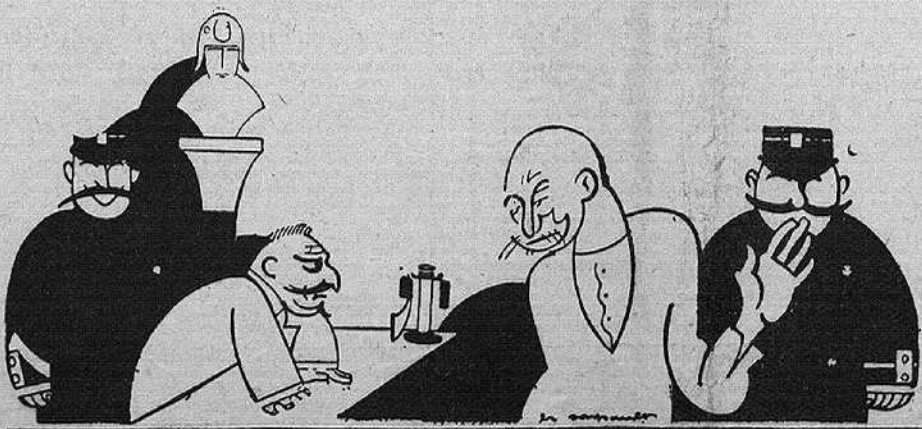
**Informes
i Pressupostos gratis**

Kappel

Cerquem representants regionals
F. FONT, Duran i Bas, 12
BARCELONA

— Amb aquestes escopetes de dos canons, no saps mai quin has d'engegar primer.
(Le Rire.)

EN AQUESTS TEMPS QUE TOT S'APUJA

— Miserable! Assasinar una pobra dona per robar-li deu rals!
— Ja veurà, deu rals per aquí, deu rals per allà...

(Le Rire.)

LA RENOVACIÓ DEL TEATRE

Miss Panchita Harris aconsegueix cada nit un èxit sorollós amb el seu art negre adaptat a la música de Bach.

Continental

LA MAQUINA PREDILECTA
I
INSUBSTITUIBLE

Representants exclusius
per
Espanya, Portugal i el Marroc

MAQUINES DE CALCULAR
MULTICOPISTES
PREMSES

ACCESSORIS
PER A MAQUINES
D'ESCRIBURE

ORBIS, S. A.

Casa central:
Clarís, 5
BARCELONA (Telèf. 19763)

ORGANITZACIÓ
COMPLETA I MODERNA
D'OFICINES

EL MOBLE D'ACER
ELEGANT
I
ETERN

PERSONAL COMPETENT I ESPECIALITZAT

Aviat podreu comprar "BABY-LAX"

El millor
Laxant-Purgant

Grafonoles "Viva Tonal"

No compreu cap Fonògraf sense abans escoltar un del nous models

GRAFONOL'S "VIVA TONAL"

Grafonoles «VIVA TONAL» portables . de 225 a 550 ptes.
Grafonoles «VIVA TONAL» forma moble de 450 a 3,000 »
Grafonoles «VIVA TONAL» KOLSTER
de amplificació radioelèctrica . . . de 3,500 a 8,250 »

No confongueu el GRAFONOLA amb altres fonògrafs de noms semblants

Grafonoles
KOLSTER

Reproducció perfecta fins als més delicats instruments i veus humanes sense cap distorsió

*
DISCOS

Nous models
KOLSTER

per suplir orquestres i bandes en grans locals públics

*
REGAL

L'única marca en discos sense sorolls desagradables

NOU CATÀLEG D'IMPRESSIONS ELECTRIQUES

Entre moltes altres exclusiva de Barrientos, Bonisegna, Capsir, De Muro, Formichi, Gentile, Gugliemetti, Hidalgo (Elvira), Porcelle (Rosa), D'Alessio, Cassadó, Costa, Lázaro (Hipòlit), Lindi, Mirónes, Merli, Sala (Antoni), Sullivan, Stracciari, Veingartner, Simfònica del mestre Arbós. Teatres: Wagner de Bayreuth, Covent Garden de Londres, Gran Opera de París, Scala de Milà, Metropolitan de Nova York, etc. Orquestres de jazz: Paul Whiteman, Ted Lewis, Wiener & Doucet, Layton & Johnson; jazz vocal, celebres Sopranos, argentines, Pizarro, i molts altres artistes celebres, grans orquestres i cors de tot el món.

«LES NOU SIMFONIES DE BEETHOVEN» COMPLETES

En preparació: CANÇONS CATALANES I LIEDERS, per Maria Barrientos

AGUSTÍ GUARRO ANGELUS HALL - 7, Rambla Catalunya, 7

Reparació d'automòbils i motos

VICENS LLORCA

GIRONA, 159 - Telèfon 73233

Representant per a Espanya de la Casa B S A
(peces de recanvi i accessoris)

Altes, baixes i traspastos de contribució

Totes les diligències i
conflictes amb Hisenda
Diputació
i Ajustaments

AFISA

Director

CARLES OSSORIO

Laietana, 18, pral., B

AIGUA DE ROCALLAURA

La deu més rica del món

Si vostè pateix d'Alumínia, Litiàs
àrica (mal de pedra), Bronquitis paron-
quimatoses, Nefritis crònica, es curarà
radicalment amb

AIGUA DE ROCALLAURA

S'expèn
amb ampelles de litre i de mig litre
i en garrafons de vuit litres

Distribuidors generals

FORTUNY, S. A.

CARRER HOSPITAL, 32, - SALMERÓN, 133

FERROCARRILS DE MUNTANYA A GRANS PENDENTS CREMALLERA DE MONTSERRAT

Servei especial de trens per assistir a les solemnis funcions
de SETMANA SANTA A MONTSERRAT. La més pura i solemne Litúrgia

Del 27 de març al 1r d'abril

Sortides de Barcelona (Nord)	6'11	8'15	13'35	16'15
Sortides de Barcelona (Plaça Espanya)	5'31	8'00	14'20	
Arribades a Montserrat	8'20	8'20	10'35	10'31
Sortides de Montserrat	8'25	12'39	15'44	17'47
Arribades a Barcelona (Nord)	11'15	14'50	18'00	20'11
Arribades a Barcelona (Plaça Espanya)	(D)	15'15	18'00	20'04

El tren assenyalat (D) de Catalans, sols circularà diumenge i dilluns de Pasqua.
Billets combinats d'anada i tornada amb Nord i Catalans.

INFORMACIONS: Aragó, 279, 3r - Telèfon 73043

Pastilles ASPAIME

Curen radicalment la TOS
perquè combaten les seves causes

Catarres, ronquera, angines, laringitis, bronquitis, tuberculosi pulmonar, asma, i totes les afeccions, en general, de la gola, bronquís i pulmons. — Les Pastilles ASPAIME són les receptades pels metges. — Les Pastilles ASPAIME són les preferides pels pacients. — Les Pastilles ASPAIME es venen a UNA pesseta la capsa en les principals farmàcies i drogueries.

Especialitat Farmacèutica de Laboratori SOKATAG
Carrer del Ter, 16 - BARCELONA - Telèfon 607 1

DELICIOSO PURGANTE
ACEITE RICINO

Goloro
SABOR NARANJA

MOBILIARI EN GENERAL

ESPECIALITAT EN EL DE DESPATX

Instal·lacions completes
d'Establiments, Despatxos i Habitacions
PRESSUPOSTOS I PROJECTES A SOL·LICITUD

Exposició i venda

Corts Catalanes, 532. Telèfon 34342

Subscriuiu-vos a MIRADOR

SETMANARI CATALA

Pelai, 62. - BARCELONA

BUTLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

En
que viu a
carrer n.º se subscriu a **MIRADOR**
pel preu fixat de 2'50 ptes. trimestre.

de de 19

Signatura

URALLITA